

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžr/124/2014
Identifikačné číslo spisu:	1014200417
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1014200417.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Márie Usačevovej, v právnej veci žalobkyně Mgr. F. I., bytom v V., J.. XX, zastúpená JUDr. Petrom Bizubom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Kollárovo námestie č. 9, proti žalovanému Okresnému úradu Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta č. 8, za účasti Ing. arch. U. Y. a Mgr. W. X., obaja bytom v V., Y. N.. XX, obaja zastúpení JUDr. Katarínou Suchoňovou, advokátkou a konateľkou Advokátskej kancelárie Suchoňová & Partners, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého č. 12, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 10. februára 2014 č. OU-BA-OVBP2-2014/661/KVJ, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2014, č.k. 1S 50/2014-108, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2014, č.k. 1S 50/2014-108 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného z 10. februára 2014 č. OU-BA-OVBP2-2014/661/KVJ a rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Staré mesto z 29. októbra 2013 č. 1420/46581/2013/STA/Kom z r u š u j e a v e c s a v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobkyni sa priznáva náhrada trov konania. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 907,84 € v lehote 15 dní do rúk jej právneho zástupcovi JUDr. Petrovi Bizubovi, advokátovi, so sídlom v Bratislave, Kollárovo námestie č. 9.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zo 4. septembra 2014, č.k. 1S 50/2014-108, podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného z 10. februára 2014 č. OU-BA-OVBP2-2014/661/KVJ, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu Mestskej časti Bratislava - Staré mesto z 29. októbra 2013 č. 1420/46581/2013/STA/Kom a následne ich zrušenia a vrátenia veci žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie. Žalobkyni a pribratým účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil nasledovné skutočnosti:

Krajský stavebný úrad v Bratislave rozhodnutím z 30. mája 2012 č. A-2012/1827-KOL na základe návrhu Mgr. W. X., Ing. arch. U. Y. z 3. apríla 2012 podľa § 108 ods. 2 písm. f) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov vyvlastnil žalobkyni, výlučnej vlastníčke pozemky z parcely č. XXXX/4 (28 m²) a z parcely č. XXXX/2 (14 m²), o celkovej výmere 42 m², s druhom pozemkov záhrady v katastrálnom území (ďalej len „k.ú.“) F., ktoré parcely sú evidované na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXX, vedenom Správou katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu, v prospech navrhovateľov na výstavbu verejnoprospešnej stavby označenej ako „Ukľudnená komunikácia D1 Kráľovské údolie“, podľa schválenej územnoplánovacej dokumentácie.

V odvolacom konaní Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR rozhodnutím z 1. októbra 2012 č. 20585/2012/2962 SV z. 52209/To podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku pre porušenie § 108 ods. 2 písm. f) a ods. 3 stavebného zákona a § 17 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) zrušil prvostupňové rozhodnutie z 30. mája 2012 č. A-2012/1827-KOL. V odôvodnení uviedol, že v návrhu na vyvlastnenie navrhovateľa uviedli dva rôzne tituly vyvlastnenia, pre ktoré je v stavebnom zákone stanovený rôzny režim vyvlastnenia s rôznymi podmienkami a s rozdielnym orgánom, ktorý je príslušný na vyvlastňovacie konanie. Krajský stavebný úrad sa vo vyvlastňovacom konaní s týmto rozporom nezaoberal, jednoznačne nevyhodnotil navrhovaný účel vyvlastnenia podľa druhu a účelu stavby, ani neoveril splnenie podmienok pre vyvlastnenie podľa cestného zákona.

Navrhovatelia Mgr. W. X. a Ing. arch. U. Y. podali ďalší návrh 30. októbra 2012 na vyvlastnenie podľa § 108 ods. 2 písm. a) stavebného zákona, ktorým s dispozičnou zásadou konania upravili návrh na vyvlastnenie z 3. apríla 2012.

Mestská časť Bratislava - Staré mesto vydala 29. októbra 2013 rozhodnutie č. 1420/46581/2013/STA/Kom, ktorým podľa § 108 ods. 2 písm. a) stavebného zákona vo verejnom záujme žalobkyni ako výlučnej vlastníčke vyvlastnila pozemky, a to z parcely č. XXXX/4 (28 m²) a z parcely č. XXXX/2 (14 m²), o celkovej výmere 42 m² s druhom pozemkov záhrady v k.ú. F., ktoré parcely sú evidované na LV č. XXX vedenom Správou katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu pre novú parcelu č. XXXX/6 podľa geometrického plánu č. 35871407 - 53/2011 z 23. septembra 2011 vypracovaného spoločnosťou GEO -W, s.r.o., Malinovo, overeného Správou katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu dňa 12. októbra 2011 pod č. 1950/2011, v prospech navrhovateľov Mgr. W. X., Ing. arch. U. Y., obaja bytom v Bratislave, Drotárska č. 37, a to do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov na výstavbu verejnoprospešnej stavby označenej ako „Ukľudnená komunikácia D1 Kráľovské údolie“ podľa schválenej územnoplánovacej dokumentácie, pričom ciele a zámery územného plánovania sú preukázané územným rozhodnutím o umiestnení stavby vydaným mestskou časťou Bratislava Petržalka pod č. UKSP 8455-TX1/2009-Kb-37 z 22. septembra 2009 (právoplatné 8. decembra 2009), zmenené rozhodnutím o umiestnení stavby vydaným mestskou časťou Bratislava-Petržalka pod č. UKSP 13870/2-TXI/201 2 Ga 12 zo 16. augusta 2012 (právoplatné 28. septembra 2012).

Žalovaný preskúmaným rozhodnutím z 10. februára 2014 č. OU-BA-OVBP2-2014/661/KVJ zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 29. októbra 2013 č. 1420/46581/2013/STA/Kom.

Krajský súd v odôvodnení citoval ustanovenia § 108 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods.3, § 110 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, § 111 ods. 1 a ods. 2, § 112 ods. 1,2, § 113 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, § 114 ods. 1 a ods. 2, § 115 ods. 1 stavebného zákona, ďalej § 2 ods. 3 cestného zákona a § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 a ods. 3 všeobecne záväzného nariadenia (ďalej len „VZN“) Mestskej časti Bratislava - Staré mesto z 29. októbra 2002. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 37/95 Z 12.9.1996, na článok 20 ods. 1 druhej vety v spojení s článkom 13 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a na čl. 20 ods.4 ústavy a § 128 Občianskeho zákonníka (OZ).

Krajský súd uviedol, že ústavný princíp rovnosti pri zachovávaní zákonnej ochrany vlastníckeho práva u všetkých vlastníkov k druhovo rovnakej veci je spätý so zákonnými obmedzeniami tohto práva, ktoré

musia rovnako platiť pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Tento princíp platí aj pri najvýraznejšom zásahu do vlastníckeho práva, ktorým je vyvlastnenie, čo znamená trvalú zmenu vlastníckeho práva k veci v prospech iného vlastníka. Ústavné predpoklady vyvlastnenia preto nespočívajú len v povinnosti zákonom upraviť nevyhnutnú mieru a verejný záujem tohto zásahu do vlastníckeho práva, ale v povinnosti poskytnúť zaň primeranú náhradu. Výška peňažnej náhrady zohľadní základný predpoklad vyvlastnenia, ktorým je verejný záujem, prevládajúci nad súkromným záujmom vlastníka veci.

Krajský súd k námietke žalobkyne o prekážke veci právoplatne rozhodnutej a o nesprávnom postupe správneho orgánu po úprave návrhu na vyvlastnenie z 30. októbra 2012 uviedol, že pôvodný návrh na vyvlastnenie obsahoval v bode III. účel vyvlastnenia - podľa § 108 ods. 2 písm. a) a f) stavebného zákona. Krajský stavebný úrad v Bratislave vydal rozhodnutie podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona, ktoré bolo na základe podaného odvolania odvolacím správnym orgánom zrušené. V tejto časti bolo o návrhu aj právoplatne rozhodnuté. Keďže navrhovatelia pôvodný návrh upravili a konkretizovali, účel vyvlastnenia podľa § 108 ods. 2 písm. a) stavebného zákona je v súlade so zákonom, nakoľko o tomto podanom návrhu, ktorý treba považovať za nový návrh, nebolo ešte právoplatne rozhodnuté. Krajský stavebný úrad v Bratislave postupoval po vydaní rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu z 1. októbra 2012 v súlade so zákonom, keď predmetný spisový materiál spolu s návrhom postúpil vecne príslušnému správne mu orgánu na konanie a stavebný úrad postupoval po predložení spisového materiálu v súlade so zákonom, keď o podanom návrhu začal viesť vyvlastňovacie konanie a vo veci aj rozhodol. Preto námietky žalobkyne nepovažoval za dôvodné.

Krajský súd nepokladal za dôvodnú ďalšiu námietku žalobkyne, podľa ktorej nebola preukázaná aktívna legitímácia navrhovateľov vo vyvlastňovacom konaní, lebo nebol daný súhlas miestneho zastupiteľstva mestskej časti a uzavretie príslušnej dohody navrhovateľov s mestom. Podľa názoru krajského súdu navrhovatelia sú navrhovateľmi vo vyvlastňovacom konaní zo zákona a v žiadnom prípade sa na nich nevzťahuje zákon č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní. Tieto fyzické osoby neobstarávajú stavbu pre niekoho na základe zákazky pri verejnom obstarávaní, ako to definuje § 1 ods. 1 cit. zákona. Navrhovateľom vyplýva právo na podanie návrhu na vyvlastnenie nielen zo stavebného zákona, ale aj priamo z rozhodnutia o umiestnení stavby zo 16. augusta 2012, č.k. UKSP 13870/2-TX 1/2012 Ga 12. Podkladom pre vyvlastnenie je územné rozhodnutie, ktorým sa dokazuje, že je v súlade s cieľmi a zámermi územného plánovania. Pokiaľ účel, na ktorý sa vyvlastňuje, nevyžaduje vydanie územného rozhodnutia, skúma sa súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania priamo vo vyvlastňovacom konaní. Účastníkmi územného konania boli aj vlastníci vyvlastňovaných častí pozemkov, ktorí mali právo sa vyjadriť a vzniesť námietky k tomuto územnému konaniu. Zo spisového materiálu vyplýva, že žalobkyňa nevzniesla žiadnu námietku v územnom konaní. Snaží sa však uplatniť námietky vo vyvlastňovacom konaní. Územné konanie bolo už právoplatne skončené, preto jej námietky v tomto smere sú právne irelevantné pre vyvlastňovacie konanie, pretože práva pre navrhovateľov v tomto konaní vyplývajú zo stavebného zákona. Navrhovatelia podali návrh na vyvlastnenie, aby vyvlastnený majetok mohol slúžiť všetkým vlastníkom okolitých pozemkov a aby bol naplnený účel v zmysle VZN č. 7/2002 ako verejno - prospešnej stavby - „Ukľudnená komunikácia D1 - Kráľovské údolie" a po jej vybudovaní bude odovzdaná do správy Mestskej časti Bratislava - Staré mesto, ktorá s jej odovzdaním vyjadrila súhlas.

Súd sa nestotožnil tiež s názorom žalobkyne, že jediným subjektom, ktorý mohol podať návrh na vyvlastnenie je Mestská časť Bratislava - Staré mesto. K tomu uviedol, že na to, aby návrh na vyvlastnenie mohli podať fyzické osoby, je potrebné vyvlastňovať podľa § 108 ods. 2 písm. a) stavebného zákona a v takomto prípade je na konanie príslušná obec, ako stavebný úrad podľa § 112 ods. 1 stavebného zákona v spojení s § 117 stavebného zákona. Práva a povinnosti vyplývajúce z územných rozhodnutí na danú stavbu boli prevedené na navrhovateľov, čo v danom prípade ich oprávňovalo na podanie návrhu na vyvlastnenie.

Čo sa týka námietok žalobkyne o prevode práv a povinností z územných rozhodnutí na navrhovateľov, ktorý prevod mal podliehať schváleniu miestnym zastupiteľstvom Mestskej časti Bratislava - Staré

mesto, krajský súd uviedol, že posudzovanie uvedených námietok nespadá do pôsobnosti stavebného úradu, lebo stavebný úrad je oprávnený preskúmať len postupy stavebného úradu na úseku stavebného poriadku, a to či Mestská časť Bratislava - Staré Mesto postupovala v súlade so zákonom pri obstarávaní stavebníka na predmetnú verejno - prospešnú stavbu, nie je v kompetencii predmetného úradu. Poukázal na to, že v stanovisku príslušného cestného správneho orgánu Mestskej časti Bratislava-Staré mesto č. 414/12075/2012/KPR/Lau z 19. marca 2012, je vyjadrený súhlas s prevzatím líniovej stavby „Ukľudnená komunikácia D1 - Kráľovské údolie - I. etapa" do správy príslušného cestného správneho orgánu.

K námietke žalobkyne, že správne orgány pochybili, lebo na výšku náhrady za vyvlastnené pozemky neustanovili súdneho znalca podľa § 36 správneho poriadku, krajský súd uviedol, že správny orgán nemal za potrebné ustanoviť znalca podľa § 36 správneho poriadku, lebo pri určovaní náhrady vychádzal zo znaleckých posudkov znalca Ing. U. V. predložených navrhovateľmi vyvlastňovacieho konania. Podľa názoru súdu, ak by vo vyvlastňovacom konaní došlo k predloženiu znaleckých posudkov, ktorých závery by sa v určení hodnoty pozemkov výrazne líšili, ustanovenie znalca správnym orgánom by bolo nevyhnutné. Podotkol, že žalobkyňa počas celého konania nevzniesla námietky proti obsahu znaleckého posudku, vo vyvlastňovacom konaní namietala len neuplatnenie postupu podľa § 36 správneho poriadku správnym orgánom. Krajský súd uviedol, že § 36 správneho poriadku ukladá správnemu orgánu povinnosť ustanoviť znalca len v tom prípade, ak na účely konania je potrebné posúdiť otázky dôležité pre správne konanie, ktoré je znalec povinný posúdiť z odborného hľadiska, teda že stavebný úrad je povinný ustanoviť znalca len vtedy, ak určité skutočnosti nemôže posúdiť sám, alebo ak by to nebolo vhodné alebo možné.

Krajský súd nepokladal za dôvodné námietky žalobkyne, podľa ktorých žalovaný vydal preskúmané rozhodnutie napriek upozorneniu prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I. z 24. októbra 2013 č. Pd 142/13-12, v ktorom prokurátorka navrhla, aby stavebný úrad oznámil účastníkom konania, že konanie na základe podaného návrhu na vyvlastnenie bolo právoplatne skončené, že v danej veci konal bez právneho dôvodu. Krajský súd uviedol, že predmetné upozornenie prokurátora bolo síce vydané 24. októbra 2013, avšak stavebnému úradu bolo doručené až 29. októbra 2013, t.j. v rovnaký deň, v akom stavebný úrad vydal odvolaním napadnuté rozhodnutie. V rámci odvolacieho správneho konania nebolo zistené porušenie zákona. K vyjadreniu Generálnej prokuratúry SR z 23. júla 2014 č. Vi./2Gd 262/14/1000-8, že na vyvlastňovanom pozemku SA nachádzajú inžinierske siete a žalovaný na túto skutočnosť vo vyvlastňovacom konaní neprihliadol, súd uviedol, že daná skutočnosť nebola predmetom vyvlastňovacieho konania. Príslušný stavebný úrad na túto skutočnosť bude povinný prihliadať v stavebnom konaní na predmetnú stavbu.

Po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu krajský súd dospel k záveru, že žalovaný v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval ustanovenia stavebného zákona s tým, že rozhodnutie žalovaného má všetky náležitosti, nevykazuje formálne ani obsahové nedostatky, je riadne odôvodnené, a preto žalobu zamietol ako nedôvodnú.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 OSP. Neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Náhradu trov konania nepriznal ani príbratým účastníkom konania podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP. Nepriznanie náhrady trov účastníkom konania, ktorých súd príbral do konania odôvodnil tým, že nepriznanie náhrady trov by síce mohla byť chápaná ako narušenie zásady rovnosti účastníkov konania, avšak na druhej strane za súčasnej právnej úpravy nemožno od žalobcu, alebo žalovaného spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté účastníkov, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP príbrať do konania, hoci žalobca a žalovaný jeho príbratie do konania ovplyvniť nemohli.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa odvolanie. Namietala, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP v právnom závere namietanej prekážky veci právoplatne rozhodnutej, v nepreukázaní verejného záujmu vo vyvlastňovacom konaní, v nepreukázaní aktívnej legitímácie navrhovateľov vyvlastnenia, v neustanovení do správneho konania

nezávislého znalca na ohodnotenie nehnuteľností a v namietanej veci nerešpektovanie prokurátorského upozornenia správnym orgánom.

Opätovne ako v žalobe žalobkyňa namietala, že vo veci podaného návrhu na začatie vyvlastňovacieho konania z 3. apríla 2012 konečne a právoplatne rozhodlo 1. októbra 2010 Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, ktorým zrušil podľa § 59 ods. 2 stavebného zákona rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Bratislave z 30. mája 2012 č. A-2012/1827-KOL-4 pre porušenie § 108 ods. 2 písm. f) a ods. 3 cit. zákona. Postupovalo podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého je zrušujúce rozhodnutie druhostupňového orgánu v konaní o návrhu na začatie vyvlastňovacieho konania Mgr. W. X. a Ing. arch. U. Y. konečné.

Žalobkyňa ďalej poukázala na dôvody uvádzané v rozhodnutí Ministerstva dopravy výstavby a regionálneho rozvoja SR, z ktorých vyplýva, že fyzické osoby neboli osobami oprávnenými podať návrh na vyvlastnenie podľa § 109 ods. 2 stavebného zákona v spojení s § 2, § 3d ods. 3, §4b a § 17 cestného zákona. Podľa týchto dôvodov ak nie je miestna komunikácia zaradená v záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie pre dané územie medzi verejnoprospešné stavby, musel by už samotný návrh smerovať k vyvlastneniu pre výstavbu miestnej komunikácie podľa § 108 ods. 2 písm. f/ stavebného zákona. V konaní by sa posudzoval verejný záujem aj z toho hľadiska, či s výstavbou miestnej komunikácie v danom území počíta záväzná časť schválenej územnoplánovacej dokumentácie. Osobou oprávnenou podať návrh na vyvlastnenie by potom mala byť mestská časť (§ 2, §3d ods. 3, § 4b a § 17 cestného zákona v spojení s § 109 ods. 2 stavebného zákona). V opačnom prípade ak je komunikácia zaradená v záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie schválenej VZN mestskej časti pre dané územie medzi verejnoprospešné stavby, musel by už samotný návrh smerovať k vyvlastneniu pre verejnoprospešnú stavbu podľa schválenej územnoplánovacej dokumentácie, a potom by bolo konanie v súlade s návrhom vedené podľa § 108 ods. 2 písm. a) v spojení s § 108 ods. 3 stavebného zákona. A teda, ak by išlo o vyvlastnenie pre účely miestnej komunikácie, s ktorej výstavbou počítal územný plán pri jej zaradení medzi verejnoprospešné stavby, na jej vyvlastnenie pre účely miestnej komunikácie, s ktorej výstavbou počítal územný plán pri jej zaradení medzi verejnoprospešné stavby, na jej vyvlastnenie by musela podať návrh tiež mestská časť.

Žalobkyňa ďalej namietala, že z návrhu na vyvlastnenie je zrejmé, že sa vyvlastňuje iba na úsek cesty o dĺžke 48,540 m (iba údajná prvá etapa). Celková dĺžka predmetnej stavby má byť však cca 90 m. Má za to, že predmetom vyvlastnenia je iba skutočnosť, aby navrhovatelia vyvlastnenia si otvorili cestu k vlastnému pozemku a nie budovať verejnoprospešnú stavbu vo verejnom záujme v celom rozsahu. Pokiaľ predmetnú stavbu nerealizuje mestská časť Bratislava - Staré mesto, ktorej cieľom by bolo otvoriť komunikáciu pre všetky ostatné pozemky, tak ako bolo pôvodne plánované, tak cieľom je iba vyvlastnenie pozemkov v prospech jednotlivých fyzických osôb, ktorým majú prejsť pozemky do súkromného vlastníctva (nie do vlastníctva obce - vo verejnom záujme). Preto podľa jeho názoru správny orgán vydal rozhodnutie o vyvlastnení bez právneho titulu a v rozpore so zákonom a nie vo verejnom záujme.

Žalobkyňa ďalej namietala, že v územnom konaní sa nekonalo so žalobkyňou ani s jej právnymi predchodcami (rodičmi), čím sa rozhodlo o umiestnení stavby na ich pozemku bez nich, čo pokladá za rozpor so stavebným zákonom, správnym poriadkom a Ústavou SR. Tým vyvlastňovacie konanie, ktorého podkladom boli územné rozhodnutia, trpí podstatnou vadou konania, v nezákonnosti pre rozpor podkladov vyvlastňovacieho konania so zákonom. Poukázala na to, že kým v pôvodnom územnom rozhodnutí z 22. septembra 2009 je ako navrhovateľ označená Mestská časť Bratislava - Staré mesto, v rozhodnutí o jeho zmene zo 16. augusta 2012 sú ako navrhovatelia bez akéhokoľvek vysvetlenia uvedení Ing. arch. U. Y. a Mgr. W. X.. Nikdy nebolo preukázané, na základe akej právnej skutočnosti sa stali právnymi nástupcami Mestskej časti Bratislava- Staré mesto v územnom konaní, ani či rozhodnutie o zmene územného rozhodnutia, ako podklad vyvlastňovacieho konania, zodpovedá § 40 ods. 4 a § 41 ods. 1 stavebného zákona.

Žalobkyňa vytýkala krajskému súdu, že sa nezaoberal vytknutou vadou, aktívnou legitimáciou

navrhovateľov vyvlastňovacieho konania. Podľa jej názoru vyvlastňovaciemu konaniu malo predchádzať postúpenie práv z územných rozhodnutí z mestskej časti na navrhovateľov ako fyzické osoby, nakoľko uvedené práva patria do majetku mestskej časti ako jej majetkové práva. Poukázala na § 9 ods. 1 písm. e) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov a § 11 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov s tým, že ide o zásadné nakladanie s majetkom mestskej časti a práva - povinnosti z rozhodnutia o umiestnení stavby majú charakter majetku mestskej časti, na prevod sa vyžaduje schválenie obecným zastupiteľstvom. Následne mali navrhovatelia vyvlastňovacieho konania takýmto postúpením práv z územných rozhodnutí vo vyvlastňovacom konaní preukázať svoju aktívnu legitimáciu na začatie a vedenie vyvlastňovacieho konania. Postúpenie práv z územných rozhodnutí a aktívnu legitimáciu podať návrh preukazovali navrhovatelia vyvlastňovacieho konania listami Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto z 23. decembra 2011 č. 53772/2011/KRP/Lau a z 19. marca 2012 č. 414/12075/KRP/I.au, kde bol súhlas s prevzatím stavby do správy obce podpísaný iba starostkou. Podotkla, že súhlas s prevzatím stavby do správy je niečo úplne iné ako dohoda o budúcom prevode vlastníctva stavby do majetku obce, nakoľko navrhovateľov nič nenúti previesť stavbu po jej dokončení na obec, cesta zostane v rukách súkromných vlastníkov, ale starať sa o ňu bude obec. Mestská časť Bratislava - Staré mesto neuzavrela s navrhovateľmi vyvlastňovacieho konania žiadnu dohodu, na ktorej základe by boli na navrhovateľov prevedené práva z rozhodnutia o umiestnení stavby. Mala za to, že snaha vytvoriť právne zdanie dostatku formy právneho úkonu listom starostky mestskej časti s tým spojenej aktívnej legitimácie navrhovateľov obchádza sa zákon.

Žalobkyňa namietala nesprávny právny názor krajského súdu aj v otázke pribratia znalca na ocenenie vyvlastnených nehnuteľností. Podľa jej názoru mal správny orgán úradnú povinnosť za účelom objektívneho určenia náhrady za vyvlastnenie ustanoviť znalca. Uviedla, že žiadala aj opakovane o jeho pribratie do konania, čo mal súd vyhodnotiť ako nesúhlas s predloženými znaleckými posudkami.

Žalobkyňa napokon namietala, že s prihliadnutím na obsah upozornenia Okresnej prokuratúry Bratislava I v predmetnom vyvlastňovacom konaní, podľa ktorého „po rozhodnutí Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR č. 20585/2012/2962SV z 52209/To z 1. októbra 2012, právoplatnom 16. októbra 2012, vydanom podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku, koná tento orgán bezprávneho dôvodu“, v uvedenom rozsahu je rozhodnutie odvolacieho orgánu i rozhodnutie súdu nepreskúmateľné a zmätočné.

Žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2014, č. k. 1S 50/2014 zmenil tak, že zruší rozhodnutie Okresného úradu Bratislava odbor výstavby a bytovej politiky č. OU-BA-OVBP2-2014/661/KVJ z 10. februára 2014 a prvostupňové rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Staré mesto č. 1420/46581/2013/STA/Kom z 29. októbra 2013. Súčasne žiadala priznať náhradu trov celého konania za právne zastupovanie a za zaplatenie súdnych poplatkov.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že žalobkyňa neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré vo svojom rozhodnutí z 10. apríla 2014 vyhodnotil ako nedôvodné. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Pribratí účastníci konania vo vyjadrení k odvolaniu žiadali napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobkyne (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 212 ods. 1 OSP) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu je potrebné vyhovieť.

Predmetom odvolacieho konania je rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu o preskúmaní rozhodnutia a postup žalovaného, správneho orgánu, ktorý s konečnou platnosťou

rozhodoval o vyvlastnení časti pozemkov podľa § 108 ods. 2 písm. a/ stavebného zákona žalobkyni v prospech navrhovateľov vyvlastnenia.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namietala nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Podľa § 108 ods. 1 stavebného zákona pozemky, stavby a práva k nim, potrebné na uskutočnenie stavieb alebo opatrení vo verejnom záujme, uvedených v odseku 2, možno vyvlastniť alebo vlastnícke práva k pozemkom a stavbám možno obmedziť rozhodnutím stavebného úradu (ďalej len „vyvlastniť“).

Podľa § 108 ods. 2 písm. a) stavebného zákona vyvlastniť možno len vo verejnom záujme pre verejnoprospešné stavby podľa schválenej územnoplánovacej dokumentácie,

Podľa § 108 ods. 3 stavebného zákona verejný záujem na vyvlastnení na účely uvedené v odseku 2 sa musí preukázať vo vyvlastňovacom konaní. Za stavby podľa odseku 2 písm. a) sa považujú stavby určené na verejnoprospešné služby a na verejné technické vybavenie územia podporujúce jeho rozvoj a ochranu životného prostredia, ktoré vymedzí schvaľujúci orgán v záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie.

Verejný záujem je v stavebnom zákone vyjadrený v možnosti vyvlastnenia na uskutočnenie verejnoprospešných stavieb. O verejnoprospešných stavbách rozhoduje obecné zastupiteľstvo v schválenej územnoplánovacej dokumentácii (§ 26, 27 a 30 stavebného zákona). Vychádzajúc z ustanovenia odseku 3, schvaľujúci orgán môže za takéto stavby považovať len stavby, ktoré sú určené na verejnoprospešné služby a na verejné technické vybavenie územia podporujúce jeho rozvoj a ochranu životného prostredia. Dôležitú úlohu v danom prípade zohráva verejná kontrola, pretože proces prerokovania územnoplánovacej dokumentácie je verejný (z komentára k § 108 stavebného zákona z 1. apríla 2003).

Podľa § 110 ods. 1 stavebného zákona vyvlastniť možno len vtedy, ak cieľ vyvlastnenia nemožno dosiahnuť dohodou alebo iným spôsobom.

Podľa § 110 ods. 2 stavebného zákona vyvlastnenie musí byť v súlade s cieľmi a zámermi územného plánovania a ten sa dokazuje územným rozhodnutím. Pokiaľ účel, na ktorý sa vyvlastňuje, nevyžaduje vydanie územného rozhodnutia, skúma sa súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania priamo vo

vyvlastňovacom konaní.

Podľa § 110 ods. 3 stavebného zákona vyvlastnenie sa môže uskutočniť len v nevyhnutnom rozsahu. Ak možno účel vyvlastnenia dosiahnuť iba obmedzením práva, nemožno právo odňať v plnom rozsahu. Ak sa vyvlastnením prevádza vlastnícke právo iba k časti pozemku alebo sa obmedzuje iné právo k pozemku alebo stavbe a vlastník alebo iný oprávnený by nemohol využívať zostávajúcu časť pozemku alebo obmedzené právo k pozemku alebo stavbe, prípadne by ich mohol užívať len s neprimeranými ťažkosťami, rozšíri sa vyvlastnenie aj na zostávajúcu časť, pokiaľ o to vlastník alebo iný oprávnený požiada.

Podľa § 111 ods. 1 stavebného zákona vyvlastnenie sa uskutočňuje za náhradu.

Podľa § 111 ods. 2 stavebného zákona ak sa náhrada za vyvlastňovanú nehnuteľnosť poskytuje v peniazoch, určuje sa jej primeranosť podľa trhovej ceny určenej znaleckým posudkom. Na účely tohto zákona sa za trhovú cenu nehnuteľnosti považuje cena rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite.

Podľa § 112 ods. 1 stavebného zákona vyvlastňovacie konanie vykonáva stavebný úrad.

Podľa § 112 ods. 2 stavebného zákona vyvlastňovacie konanie sa začína na návrh orgánu štátnej správy, právnickej alebo fyzickej osoby, ktorá má predmet vyvlastnenia využiť na účel, na ktorý sa vyvlastňuje. Pokiaľ je navrhovateľom orgán príslušný na vyvlastňovacie konanie, ustanoví odvolací orgán, ktorý iný stavebný úrad v jeho pôsobnosti vykoná konanie a vydá rozhodnutie o vyvlastnení.

Podľa § 30 ods. 1 písm. i) správneho poriadku správny orgán konanie zastaví, ak v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 36 správneho poriadku ak je pre odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie potrebný znalecký posudok, správny orgán ustanoví znalca. Proti rozhodnutiu o ustanovení znalca sa možno odvolať.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že závery súdu prvého stupňa týkajúce sa námietok žalobkyne v časti prekážky veci právoplatne rozhodnutej, aktívnej legitímácie navrhovateľov na vyvlastnenie, v nepreukázaní verejného záujmu a v nerešpektovaní prokurátorského upozornenia v správnom konaní, zistil, že dôvody uvádzané súdom prvého stupňa sú vecne správne a v celom rozsahu na ne poukazuje. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že správne orgány v uvedených namietaných skutočnostiach zistili v dostatočnom rozsahu podklady pre vydanie preskúmaného rozhodnutia.

Odvolací súd k hore uvedeným skutočnostiam dodáva nasledovné.

Výklad právnych noriem stavebného zákona ustanovujúcich účel a podmienky vyvlastnenia nehnuteľností je nevyhnutné uskutočňovať v súlade s právnou úpravou ustanovenou v Ústave Slovenskej republiky.

Právny inštitút vyvlastnenia ustanovuje Ústava SR v článku 20 ods. 4 ako výnimočný spôsob zásahu do vlastníckeho práva pri splnení ustanovených podmienok tak, že vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Pojem "tej istej veci" uvedenej v § 30 ods. 1 písm. i) správneho poriadku znamená, že musí ísť o tých istých účastníkov konania, ten istý predmet konania a zhodný právny titul, teda o totožný nárok uplatnený z totožného skutkového základu medzi totožnými účastníkmi konania.

Navrhovatelia správneho konania o vyvlastnenie časti nehnuteľnosti, v ktorých prospech sa malo uskutočniť vyvlastnenie, najprv podali 28. marca 2012 návrh na vyvlastnenie podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona. Potom, ako Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR rozhodnutím z 1. októbra 2012 č. 20585/2012/2962 SV z 52209/To podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku pre porušenie § 108 ods. 2 písm. f) a ods. 3 stavebného zákona zrušilo rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Bratislave z 30. mája 2012 č. A-2012/1827KOL, ktorý vyhovel návrhu podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona, navrhovatelia písomným podaním z 22. októbra 2012, doručeným prvostupňovému správnomu orgánu 30. októbra 2012 podali ďalší návrh označený ako „Úprava návrhu na vyvlastnenie“. V tomto podaní podľa názoru odvolacieho súdu zmenili návrh na vyvlastnenie pre účel podľa ustanovenia § 108 ods. 2 písm. a) v spojení s § 108 ods. 3 stavebného zákona. O tomto zmenenom návrhu prvostupňový správny orgán a žalovaný ako odvolací správny orgán v správnom konaní doposiaľ nerozhodli, žalovaný a prvostupňový správny orgán rozhodli až rozhodnutiami, ktoré sú predmetom tohto konania.

V oboch prípadoch síce ide o tých istých účastníkov správneho konania, ale nárok, z ktorého bol uplatnený predmet konania (vyvlastnenie), nebol totožný. To znamená, že preskúmanými rozhodnutiami nedošlo k prekážke veci právoplatne rozhodnutej (prekážka res iudicata).

Z ustanovenia § 112 ods. 2 stavebného zákona vyplýva, že návrh na vyvlastnenie môže podať len ten, kto bude využívať nehnuteľnosť na účel, na ktorý sa vyvlastňuje. V odseku 3 sú uvedené náležitosti návrhu na vyvlastnenie. Ide o základné údaje, ako je označenie účastníkov konania, označenie vyvlastňovaného pozemku alebo stavby, uvedenie rozsahu vyvlastnenia a účelu, pre ktorý sa vyvlastňuje, návrh náhrady a dôkaz o tom, že pokus o získanie práva k pozemku alebo stavbe dohodou bol bezvýsledný. Podľa odseku 4 sa bezvýslednosť dohody preukazuje doručenkou zaslanej písomnej výzvy. Podrobnosti návrhu na vyvlastnenie upravuje § 30 VUSZ (z komentára Stavebného zákona).

Z obsahu administratívneho spisu je nepochybné, že navrhovatelia návrhu na vyvlastnenie časti nehnuteľnosti, ktorých vlastníkom bola žalobkyňa, písomnosťou zo 6. júna 2013, prevzatou žalobkyňou 13. júna 2013, sa pokúsili o získanie práva k časti pozemku dohodou, ale bez výsledne. Uviedli, že majú záujem postaviť si na svojej parcele rodinný dom, ktorý chcú aj spolu so svojimi deťmi užívať a obývať. K tomuto však potrebujú prístup, ktorý vedie čiastočne aj cez parcelu žalobkyne na účel zabezpečiť na svoje náklady vybudovanie „Ukľudnenej komunikácie D1 - Kráľovské údolie“.

Navrhovatelia v návrhu na vyvlastnenie uviedli účel vyvlastnenia, vybudovanie prístupovej komunikácie, teda ich aktívna legitimácia vyplýva priamo z ustanovenia § 112 ods. 2 stavebného zákona, v spojení s rozhodnutím o umiestnení stavby.

Žalovaný aj prvostupňový správny orgán sa v preskúvanom rozhodnutí sa náležite vysporiadali aj otázkou verejného záujmu na vyvlastnení v zmysle § 108 ods. 3 stavebného zákona. Vychádzali podľa schválenej územnoplánovacej dokumentácie, stavba „Ukľudnená komunikácia D1 - Kráľovské údolie“, určená na verejnoprospešné služby a pre verejné technické vybavenie územia podporujúce jeho rozvoj a ochranu životného prostredia, je vymedzená v záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie, v súlade s územným plánom zóny Kráľovské údolie - Bôrik, schváleným uznesením Miestneho zastupiteľstva Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto č. 175/2002 zo dňa 29. 10. 2002, vyhláseného VZN č. 7/2002. Ďalej z podkladu územného rozhodnutia o umiestnení stavby vydaného mestskou časťou Bratislava-Petržalka pod č. UKSP 8455-TX1/2009-Kb-37 z 22. septembra 2009, v znení zmeny vykonanej právoplatným územným rozhodnutím Mestskej časti Bratislava-Petržalka č. UKSP 13870/2-TX1/2012 Gal2 zo 16. augusta 2012, umiestnení verejnoprospešnej stavby, líniovej stavby ako miestnej komunikácie „Ukľudnená komunikácia D1 Kráľovské údolie“.

V odvolaní uvedenej námietke žalobkyne, ktorá sa týkala územného konania, odvolací súd podotýka, že

v tomto konaní nie je daný právny podklad preskúmať zákonnosť územného rozhodnutia, keďže územné rozhodnutie sa stalo právoplatné.

Odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa o zákonnosti preskúmaného rozhodnutia žalovaného v časti posudzovania a stanovenia priznanej výšky náhrady za vyvlastnenú nehnuteľnosť.

Odvolací súd dáva do pozornosti správnym orgánom oboch stupňov, že pokiaľ patrí do ich právomoci konať a rozhodovať o odňatí resp. obmedzení vlastníctva k nehnuteľnému majetku fyzických a právnických osôb v zmysle §§ 108 a nasl. stavebného zákona, je ich zákonnou povinnosťou zistiť skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť dostatok relevantných dôkazov pre vydanie rozhodnutia. Preto pokiaľ rozhodovali o priznaní náhrady za vyvlastnenie, pre vydanie rozhodnutia bolo dôležité odborné posúdenie súdnym znalcom z odboru stavebníctva - ekonomika, posúdenie správnosti výšky náhrady, ktorú bolo potrebné vykonať v čase vydania rozhodnutia. Z uvedených dôvodov nie je možné súhlasiť s tvrdením žalovaného, že správny poriadok mu neprikazuje, aby vo veci ustanovil znalca, keď znalecký posudok bol predložený navrhovateľom vyvlastňovacieho konania.

Žalobkyňa v priebehu správneho konania žiadala, aby žalovaný postupoval podľa § 36 Správneho poriadku a ustanovil znalca na vyhotovenie znaleckého posudku na posúdenie primeranosti náhrady, s čím žalovaný nesúhlasil, a primeranosť náhrady priznal podľa znaleckého posudku predloženého navrhovateľmi na vyvlastnenie. Žalobkyňa súčasne namietala, že pri vyčíslení náhrady nebolo prihliadnuté na všetko, čo tvorilo súčasť vyvlastňovanej nehnuteľnosti. Zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu vyplynulo, že znalecký posudok bol vypracovaný 21. októbra 2011, t.j. dva roky pred vydaním rozhodnutia prvostupňovým správnym orgánom. Naviac znalec Ing. U. V., v znaleckom posudku číslo 114/2011 z 21. októbra 2011 pri vyčíslení všeobecnej hodnoty vyvlastňovanej nehnuteľnosti použil „metódu polohovej diferenciácie" s odôvodnením, že nie je z objektívnych dôvodov na trhu nehnuteľností tohto typu a pre danú lokalitu dostatok vhodných a spoľahlivých informácií.

Ustanovenie § 111 ods. 2 stavebného zákona upravuje poskytovanie náhrad za vyvlastnenie nehnuteľností tak, že sa určila povinnosť za vyvlastňovanú nehnuteľnosť poskytnúť finančnú náhradu v primeranej výške. Otázka primeranosti náhrady bola riešená aj Ústavným súdom Slovenskej republiky (napr. v uznesení Ústavného súdu SR č. PL.ÚS 18/02-22 zo dňa 13.05.2004, v náleze Ústavného súdu SR č. PL.ÚS 37/1995), ako aj Európskym súdom pre ľudské práva - Veľká komora (rozhodnutie č. 31423/96 - Papachelas proti Grécku) a Európskym súdom pre ľudské práva (rozhodnutie č. 75252/01 - Evaldsson a ostatní proti Švédsku). Primeranosť náhrady posúdi stavebný úrad vo vyvlastňovacom konaní podľa znaleckého posudku vypracovaného súdnym znalcom v súlade s vyhláškou č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. Znaleckým posudkom sa určuje tržová cena, ktorú odsek 2 definuje ako cenu rovnakej alebo porovnateľnej nehnuteľnosti v tom istom čase, v tom istom mieste a v porovnateľnej kvalite.

Povinnosťou správnych orgánov vo vyvlastňovacom konaní podľa § 32 správneho poriadku v spojení s § 111 ods. 2 stavebného zákona zistiť skutočný stav týkajúci sa primeranej náhrady za vyvlastnené nehnuteľnosti.

Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na uvedené právne normy, Ústavu Slovenskej republiky a európsku právnu judikatúru, súd prvého stupňa pochybil, keď v časti náhrady za vyvlastnenie postup a rozhodnutie žalovaného pokladal za súladné so zákonom. Námetka žalobkyne týkajúca sa finančnej náhrady za vyvlastňované nehnuteľnosti, vznesené tak v správnom konaní ako aj v žalobe, bola preto dôvodná.

Vzhľadom na to, že v konaní správneho orgánu prvého stupňa ako aj žalovaného bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ktorá spočíva v tom, že prvostupňový

správny orgán pred vydaním rozhodnutia nezistil presne a úplne skutočný stav veci podľa § 32 správneho poriadku, bolo povinnosťou žalovaného v danej veci postupovať podľa § 36 správneho poriadku a vo veci nariadiť znalecké dokazovanie znalcom na zistenie trhovej ceny za vyvlastňované nehnuteľnosti žalobkyne.

Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 250ja ods. 3, veta prvá OSP rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2014, č.k. 1S 50/2014-108 mení tak, že rozhodnutie žalovaného z 10. februára 2014, číslo OU-BA-OVBP2-2014/661/KVJ a rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Staré mesto z 29. októbra 2013, číslo 1420/46581/2013/STA/Kom zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie v zmysle § 250j ods.2, písm. c/ OSP.

Podľa § 250k ods. 1 OSP ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania.

Odvolací súd úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov celého konania v zmysle § 246c ods.1 OSP v spojení s § 224 ods.1 OSP a s § 250k ods.1 OSP.

Žalobkyni vznikli trovy zaplatením súdneho poplatku za podanú žalobu v sume 66 eur a za odvolanie sume 70 €, spolu 136 €.

Žalobcovi vznikli trovy za právne zastupovanie advokátom, ktorému patrí odmena podľa § 11 ods.4 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhl. č. 655/2004 Z.z.“). Advokátovi patrí odmena za 4 úkony právnej pomoci a to prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby 14. marca 2014 a podanie odvolania z 8. októbra 2014 v sume 134,00 € za úkon a účasť na pojednávaní, pri ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku dňa 4. septembra 2014 v sume 67 €, t.j. spolu $(134 \times 4) + 67 = 603$ €. Ďalej advokátovi patrí paušálna náhrada hotových výdavkov 5 x po 8,04 € v sume 40,20 €.

Advokát je platiteľom DPH, podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o 20% daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu, a to v sume 128,64 €.

Náhrada trov prvostupňového a odvolacieho konania predstavuje spolu sumu 907,84 €, ktoré žalovaný je povinný zaplatiť právnomu zástupcovi žalobkyne tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v zmysle § 246c ods.1 v spojení s § 149 ods.1 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.